

ע"פ 1877/23 - אורי נבו, בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1877/23

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: אורי נבו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב
יפו מיום 1.3.2023 בת"פ 1787-11-20 שניתנה על
ידי כבוד השופט ע' מסארוה

בשם המערער: בעצמו

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ע' מסארוה; להלן: המותב) מיום 1.3.2023 בת"פ 1787-11-20 (להלן: ההליך), שבה נדחתה בקשת המערער לפסילת המותב.

1. ביום 1.11.2020 הוגש כתב אישום נגד המערער, המייחס לו שתי עבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. המערער היה צפוי להעיד בדיון ביום 13.9.2022, לאחר תום פרשת התביעה, אך במעמד הדיון ביקש לדחות את מועד עדותו נוכח מצבו הרפואי. בקשה זו התקבלה, ודיון נוסף נקבע ליום 18.9.2022 - אלא שלדיון זה המערער לא התייצב, ובא-כוחו עדכן כי המערער מסר לו שהוא נמצא בבדיקות רפואיות בבית חולים. בשל אי-התייצבות המערער נקבע כי עדותו תישמע ביום 2.10.2022, אך בתחילת הדיון שהתקיים באותו יום הודיע המערער כי הוא אינו מסוגל להעיד, בשל מצבו הרפואי. ב"כ המאשימה התנגד לדחיית העדות, אך בית

המשפט נעתר לבקשת המערער וקבע כי בדיון הבא, אשר יתקיים ביום 3.1.2023, "תישמע פרשת ההגנה מתחילתה עד סופה". ביום 2.1.2023 נדחה הדיון בהסכמת הצדדים ליום 29.1.2023.

2. בדיון שנערך ביום 29.1.2023 הצהיר המערער שהוא אינו מסוגל להעיד בשל מחלתו וביקש לדחות את מועד הדיון. בשל בקשת ב"כ המערער לבחון אפשרות לזמן עדי הגנה, הורה המותב לב"כ המערער להודיע תוך עשרה ימים אם בכוונתו להעיד עדי הגנה וקבע דיון לשמיעת סיכומים ביום 1.3.2023.

3. בתחילת הדיון ביום 1.3.2023 הודיע המערער כי אף שבא-כוחו לא הגיש בקשה בעניין זימון העדים, הוא מעוניין לזמן עדי הגנה. עוד ציין המערער כי אינו סבור שבא-כוחו יוכל להמשיך לייצגו, ובהמשך לכך ביקש בא-כוח המערער להשתחרר מייצוגו. בהחלטה שנתן על אתר דחה המותב את שתי הבקשות וקבע:

"מדובר בהליך שמצוי בשלב מתקדם מאוד ולמעשה הדיון קבוע היום לשמיעת סיכומי הצדדים. [המערער] הוא עו"ד שיועד כיצד מגישים בקשות לבית המשפט [ו] הוא גם עשה זאת בעבר באופן ישיר ולא באמצעות הסניגור. המסקנה מכל האמור היא שקבלת עמדת [המערער] עלולה לגרום לדחייה נוספת של התיק [...]. כאן המקום לציין שמדובר בכתב אישום שהוגש בשנת 2020 וההליכים בו מתנהלים מספר רב של ישיבות [...]. אין מדובר במועד ראשון שהיה קבוע לשמיעת פרשת ההגנה [ו] גם אין מדובר במועד שני אלא במספר מועדים שנדחו לשם השלמת פרשת ההגנה. לאחר כל אלה, כאמור, פרשת ההגנה לא כללה עדים ואפילו לא הודעה מראש על צורך בשמיעת עדים. [...] הצדדים יסכמו טענותיהם ואני מכריז שפרשת ההגנה מוצתה".

4. לאחר מתן החלטה זו ביקש בא-כוח המערער לאשר את זימון עדי ההגנה, בהתאם לרשימה שהכין המערער; והמערער עצמו הודיע שהוא מבקש את פסילת המותב. המערער הדגיש כי סנגורו הוא שהיה אמור להגיש את רשימת העדים, ולשיטתו החלטת המותב היא "שרירותית" ותמנע ממנו אפשרות להתגונן. בא-כוח המשיבה, מצדו, התנגד לבקשת הפסלות.

המותב דחה את בקשת בא-כוח המערער לאשר את זימון עדי ההגנה, וכן דחה את הבקשה לפסילתו. המותב הסביר כי ההחלטה הדוחה את הבקשה לדחיית הדיון היא החלטה דיונית שניתנה לאחר מספר החלטות דומות; כי בקשת המערער "איננה אלא תגובה להחלטה בעניין מהות הדיון הקבוע"; וכי ההליכים בתיק נמשכים זמן רב ויש מקום להביאם לידי סיום.

5. לאחר מתן החלטה זו, ומשהבהיר המערער כי הוא מעוניין להגיש ערעור על דחיית בקשתו לפסילת המותב, קבע המותב מועדים להגשת סיכומים ולשימוע הכרעת הדין. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 13.3.2023 נדחתה בקשת המשיבה מאותו היום לחייב את המערער בהוצאות אישיות.

6. מכאן הערעור שלפניי, בו טוען המערער - המייצג את עצמו בערעור - כי המותב דחה את בקשותיו "באופן שרירותי" ולמעשה מנע ממנו "כל אפשרות להתגונן". המערער מלין על שלוש ההחלטות שניתנו במהלך הדיון מיום 1.3.2023: ההחלטה שלא לאפשר את זימון עדי ההגנה תוך קביעה שפרשת ההגנה מוצתה; ההחלטה שלא לאשר את הפסקת ייצוג המערער בידי בא-כוחו; וקביעת מועדים להגשת סיכומים בתיק ולשימוע הכרעת הדין, חרף העובדה

שהמערער הודיע על כוונתו לערער על החלטת הפסלות. ההחלטה בדבר קביעת המועדים, כך נטען, אף מנוגדת להוראת סעיף 147 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). לעמדת המערער, משמעות ההחלטות הללו היא שבית המשפט "אינו רואה כל נפקות לפרשת ההגנה וכבר גמר אומר להרשיע את המערער". לעניין זימון העדים מציין המערער כי רק ביום הדיון נודע לו כי לא הוגשה בקשה בנושא, על אף פנייתו לבא-כוחו.

המערער מוסיף וטוען כי מהערות שנשמעו במהלך הדיון עולה כי ב"כ המשיבה עזב את תפקידו בפרקליטות והמותב עתיד לצאת לשבתון - "וכנראה עובדות אלה גרמו להחלטות שרירותיות וחפוזות" אשר מקימות חשש ממשי למשוא פנים. דוגמה נוספת למשוא הפנים הנטען מוצא המערער בהחלטה מיום 2.1.2023 בנוגע לדחיית הדיון - אשר ניתנה, כך נטען, ללא ידיעתו.

7. דין הערעור להידחות. טענות המערער מופנות, ברובן המכריע, כנגד החלטות דיוניות שניתנו על ידי המותב, וכפי שכבר נפסק, החלטות דיוניות כאלו אינן מקימות כשלעצמן עילת פסלות ויש להשיג עליהן במסגרת הליכי הערעור המתאימים (ראו, בין רבים: ע"פ 9262/17 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.12.2017); ע"פ 7415/20 זלצמן נ' מדינת ישראל - היחידה הארצית למאבק בפשיעה, פסקה 8 (5.11.2020)). מכל מקום, לא שוכנעתי כי ההחלטות שאליהן מפנה המערער מעידות על חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב (השוו: ע"פ 6895/20 זמיר נ' ועדה מקומית לתכנון ולבניה - מנשה, פסקה 7 (5.11.2020)). כמו כן, אף אם אקבל את טענת המערער בנוגע להערות כאלה ואחרות שנשמעו במהלך הדיון - אף שההערות הנטענות הללו לא תועדו בפרוטוקול - לא היה בכך כדי להקים עילת פסלות בנסיבות העניין.

8. באשר לטענת המערער כי קביעת מועדים להגשת סיכומים ולשימוע הכרעת הדין, מנוגדת להוראות סעיף 147(א) לחוק סדר הדין הפלילי - המורה על הפסקת המשפט עד להכרעה בערעור פסלות, אלא אם קבע המותב אחרת מנימוקים שיירשמו - ההחלטות שאליהן מתייחס המערער הן טכניות ולא שוכנעתי כי יש בהן משום הפרה של סעיף 147(א) האמור. מכל מקום, הן אינן מצדיקות, ולו בקירוב, את פסילת המותב (השוו: ע"פ 10175/09 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (10.1.2010)).

9. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ט באדר התשפ"ג (22.3.2023).

ה נ ש י א ה